

Arrest

nr. 70 026 van 17 november 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 12 juli 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 12 mei 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen zonder voorwerp verklaard wordt, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 14 juni 2011.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 oktober 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 november 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. NIEUWDORP, die *loco* advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, treedt op X te Turkije in het huwelijk met een Belgische onderdaan.

Verzoeker komt België binnen met een visum gezinshereniging. Op 4 januari 1999 dient hij een aanvraag tot vestiging in, die bij beslissing van 29 januari 1999 wordt geweigerd. Het verzoek tot herziening dat verzoeker indient tegen deze beslissing, wordt bij beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 4 september 2001 verworpen.

Verzoeker dient in januari 2000 een aanvraag in tot regularisatie op basis van de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk.

Op 14 maart 2001 wordt de echtscheiding tussen verzoeker en zijn echtgenote uitgesproken.

Bij vonnis van de correctionele rechtbank te Brussel van 14 augustus 2002 wordt verzoeker veroordeeld tot een gevangenisstraf van vier jaar, waarvan één jaar met uitstel gedurende vijf jaar wegens verkrachting met lichamelijke foltering en vrijheidsberoving, aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreigingen op een minderjarige van minder dan 16 jaar met de omstandigheid dat de schuldige van die klasse personen is die gezag hebben op het slachtoffer, vrijheidsberoving – wederrechtelijk door particulier, vrijwillige slagen en verwondingen, bedreigingen onder bevel of voorwaarde.

Op 26 mei 2003 neemt de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot uitsluiting van verzoeker van de toepassing van de wet van 22 december 1999.

Op 26 mei 2003 neemt de minister van Binnenlandse Zaken het besluit tot terugwijzing van verzoeker. Hij wordt gelast het grondgebied te verlaten met verbod er gedurende tien jaar terug te keren. Op 4 juni 2003 wordt dit ministerieel besluit aan verzoeker ter kennis gebracht.

Verzoeker dient een verzoek tot herziening in van dit besluit.

Op 28 maart 2004 neemt de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot verwerping van dit verzoek tot herziening met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 29 juni 2004 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 27 juli 2004 neemt de burgemeester van Gent de beslissing tot niet inoverwegingneming van deze aanvraag omdat verzoeker niet werkelijk woont op het door hem opgegeven adres.

Op 2 maart 2005 deelt de Dienst Vreemdelingenzaken aan de burgemeester van Gent mee dat verzoekers aanvraag zonder voorwerp is omdat verzoeker reeds een aanvraag heeft ingediend op basis van de wet van 22 december 1999.

Op 29 mei 2005 biedt verzoeker zich aan bij de gemeente met het oog op een voorgenomen huwelijk.

Op 5 oktober 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 12 mei 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij deze aanvraag zonder voorwerp wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing:

“(…)

Naar aanleiding van de aanvraag tot regularisatie op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, ingediend op datum van 05.10.2009 door (de advocaat van) betrokkene/n, heb ik de eer u te informeren dat het verzoek zonder voorwerp is geworden.

Reden:

Voor betrokkene werd op 26.05.2003 een Ministerieel Besluit tot terugwijzing opgemaakt, aan hem betekend op 04.06.2003. Betrokkene diende sedert deze datum (of bij zijn vrijlating uit de gevangenis) het grondgebied van het Rijk te verlaten met verbod er gedurende 10 jaar terug te keren, op straffe van het bepaalde bij artikel 76 van de wet van 15 december 1980. Dit besluit trad in werking vanaf de datum van invrijheidstelling van betrokkene, te weten sinds 01.07.2003. Betrokkene heeft dus niet het recht te verblijven op het Belgische grondgebied en daardoor wordt zijn aanvraag 9bis zonder voorwerp verklaard.

(…).”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

“Eerste middel: Schending van een beginsel van behoorlijk bestuur, nl. de materiële motiveringsplicht. Deze motiveringsplicht heeft drie onlosmakelijk met elkaar verbonden verplichtingen tot gevolg:

- 1. motieven van de rechtshandeling moeten kenbaar zijn*
- 2. zij moeten beantwoorden aan de realiteit*
- 3. tenslotte moeten zij draagkrachtig zijn en deze beslissing effectief verantwoorden”.*

Deze verplichting houdt in dat de beslissing op grond waarvan de vestiging geweigerd is aan verzoeker niet alleen uitdrukkelijk gemotiveerd moet zijn, maar dat de motieven aangehaald in de bestreden beslissing ook afdoende moeten zijn.

Bijgevolg moet de omvang van de motivering aangepast zijn aan het belang van de beslissing alsook dat de ingeroepen redenen wan toepassing moeten zijn en de beslissing moeten verantwoorden.

De bestreden beslissing is gebaseerd op het feit dat het persoonlijke gedrag van verzoeker een bedreiging vormt voor de openbare orde. Maar in de bestreden beslissing wordt niet uiteengezet op welke manier dit persoonlijke gedrag van verzoeker de openbare orde zou kunnen bedreigen. De bestreden beslissing is aldus niet naar behoren gemotiveerd.

- R.v.St. (15e k.) nr. 138.468, 14 december 2004, A.P.M. 2005 (samenvatting), afl. 1, 7; , Rev. dr. étr. 2004, afl. 130, 602, noot -; , Rev. dr. étr. 2005 (samenvatting), afl. 135, 579; <http://www.raadvst-consetat.be> (7 februari 2006);

De feiten waarvoor verzoeker werd vervolgd dateren van de periode 1997-1999.”

2.1.2. In de nota repliceert de verwerende partij dat uit een eenvoudige lezing van de motieven van de bestreden beslissing niet blijkt dat er wordt verwezen naar het persoonlijk gedrag van verzoeker, doch wel naar het ministerieel besluit tot terugwijzing van 26 mei 2003. Ten gevolge van dit ministerieel besluit dient verzoeker het grondgebied te verlaten met verbod om er gedurende tien jaar terug te keren op straffe van het bepaalde in artikel 76 van de vreemdelingenwet. Het ministerieel besluit is in werking getreden op 1 juli 2003 toen verzoeker in vrijheid werd gesteld zodat hij thans het recht niet heeft om op het Belgisch grondgebied te verblijven. De verwerende partij merkt op dat verzoeker deze vaststelling niet betwist.

Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk op welke gronden de bestreden beslissing werd genomen zodat verzoeker met kennis van zaken kon oordelen of het zinvol was om beroep in te stellen tegen de beslissing. De bestreden beslissing werd afdoende gemotiveerd in feite en in rechte.

2.1.3. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoeker voert aan dat de bestreden beslissing is gebaseerd op *“het feit dat het persoonlijke gedrag van verzoeker een bedreiging vormt voor de openbare orde”* en dat niet wordt uiteengezet op welke manier dit gedrag van verzoeker de openbare orde zou kunnen bedreigen.

De bestreden beslissing vermeldt volgende motivering:

“Voor betrokkene werd op 26.05.2003 een Ministerieel Besluit tot terugwijzing opgemaakt, aan hem betekend op 04.06.2003. Betrokkene diende sedert deze datum (of bij zijn vrijlating uit de gevangenis) het grondgebied van het Rijk te verlaten met verbod er gedurende 10 jaar terug te keren, op straffe van het bepaalde bij artikel 76 van de wet van 15 december 1980. Dit besluit trad in werking vanaf de datum van invrijheidstelling van betrokkene, te weten sinds 01.07.2003. Betrokkene heeft dus niet het recht te verblijven op het Belgische grondgebied en daardoor wordt zijn aanvraag 9bis zonder voorwerp verklaard.”

Het middel van verzoeker steunt op een foutieve feitelijke grondslag, nu uit de bewoordingen van de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat deze steunt op het feit dat verzoeker niet het recht heeft op het Belgisch grondgebied te verblijven omwille van het ministerieel besluit tot terugwijzing van 26 mei 2003 aan verzoeker ter kennis gebracht op 4 juni 2006. De bestreden beslissing bevat geen verwijzing naar

zijn persoonlijk gedrag. Verzoekers verwijzing naar de datum waarop hij de feiten gepleegd heeft, doet bijgevolg niet ter zake.

Het middel mist feitelijke grondslag, de schending van de materiële motiveringsplicht zoals uiteengezet in het middel kan niet worden aangenomen.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

“Schending van artikel 8 EVRM.

“Artikel 8 EVRM: (...).”

Dit betekent dat inmenging gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8,1° EVRM in zover zij bij de wet voorzien is in het belang van een aantal opgesomde oogmerken nodig in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8,2° EVRM.

De rechten op huwelijk en op eerbied voor het privéleven zijn fundamenteel. Ze kunnen slechts worden aangetast met het oog op beperkend door de E.V.R.M., opgesomde doeleinden. Elke aantasting van deze rechten doet een vermoeden van ernstig nadeel rijzen.

-R.v.St. nr. 81.725, 8 juli 1999 <http://www.raadvst-consetat.be> (4 februari 2001); A.P.M. 1999 (samenvatting), 128;

De bedoeling van de verwerende partij ligt hierin verzoeker de erkenning van om het even welk verblijfsrecht te weigeren. De wil om om het even welk verblijfsrecht te weigeren aan de verzoeker vormt een inmenging in zijn privéleven die niet verenigbaar is met art. 8.2 E.V.R.M.

De handhaving van de bestreden beslissing zou een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengen gezien het ertoe zou leiden om gescheiden te leven van zijn partner en onevenredige schade zou toebrengen aan zijn gezinsleven.

- R.v.St. nr. 79.295, 16 maart 1999 (...)

Voor zover, per impossibile, zou geoordeeld worden dat verzoeker zich niet kan beroepen op de bescherming van artikel 8 EVRM, schendt de bestreden beslissing alleszins de bescherming geboden aan zijn partner. Ook zij is gerechtigd op normale wijze haar gezinsleven te kunnen uitoefenen hier in België.

Mevrouw Z.R., van Bulgaarse nationaliteit heeft geen belangen in Turkije.”

2.2.2. In de nota repliceert de verwerende partij dat ten gevolge van verzoekers verbod om gedurende tien jaar in het Rijk te verblijven, hij niet gemachtigd kon worden tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk. De door hem ingediende aanvraag werd terecht zonder voorwerp verklaard. Verzoeker werd reeds op 4 juni 2003 in kennis gesteld van dit verbod, doch verkoos om na zijn invrijheidstelling uit de gevangenis op illegale wijze in het Rijk te blijven. Waar verzoeker wijst op zijn samenwoning met een Bulgaarse dame die in België verblijfsgerechtigd is, dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat verzoeker definitief van deze partner wordt gescheiden, temeer hij opnieuw het Rijk kan binnenkomen eens het tienjarig verbod verstreken zal zijn. Verzoeker toont niet aan dat het nagenoeg onmogelijk is om in zijn land van oorsprong een familieleven te leiden.

2.2.3. Verzoeker voert de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en meent dat het de bedoeling is van de verwerende partij om aan verzoeker om het even welk verblijfsrecht te weigeren. Hij wijst erop dat hij gescheiden wordt van zijn partner en dat zijn partner geen belangen heeft in Turkije.

De Raad stelt vast dat uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoeker het voorwerp uitmaakt van een ministerieel besluit tot terugwijzing van 23 mei 2003, aan verzoeker ter kennis gebracht op 4 juni 2003. Verzoeker heeft een beroep ingesteld tegen dit besluit dat werd verworpen op 28 maart 2004. Dit ministerieel besluit is dus definitief. In zijn enig artikel vermeldt dit besluit:

“Enig artikel – C.K. geboren te E. in 1974 wordt teruggewezen.

Hij wordt gelast het grondgebied van het Rijk te verlaten, met verbod er gedurende tien jaar terug te keren, op straffe van het bepaalde bij artikel 76 van de wet van 15 december 1980, behoudens bijzondere machtiging van de Minister van Binnenlandse Zaken.”

De omstandigheid dat verzoeker het grondgebied van het Rijk dient te verlaten en er gedurende tien jaar niet mag terugkeren en zodoende gescheiden zou worden van zijn partner, is dus het gevolg van het ministerieel besluit tot terugwijzing van 23 mei 2003 en niet van de bestreden beslissing die geen verwijderingsmaatregel bevat en enkel vaststelt dat de verblijfsaanvraag van verzoeker zonder voorwerp is. De bestreden beslissing heeft niet de gevolgen die verzoeker eraan toeschrijft. Verzoeker heeft al zijn argumenten tegen de terugwijzing reeds kunnen laten gelden in het kader van zijn beroep tegen het ministerieel besluit tot terugwijzing.

De elementen die verzoeker aanvoert ter staving van de schending van artikel 8 van het EVRM kunnen *in casu* niet aanvaard worden, aangezien zij niet het gevolg zijn van de huidige bestreden beslissing die enkel vaststelt dat verzoekers verblijfsaanvraag zonder voorwerp is.

Verzoeker kan niet met goed gevolg de schending van artikel 8 van het EVRM aanvoeren tegen huidige bestreden beslissing.

Het tweede middel is in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

2.3.1. Verzoeker voert een derde middel aan dat luidt als volgt:

“Schending van het evenredigheidsbeginsel of proportionaliteitsbeginsel.

Uit art. 8 E.V.R.M., welke bepaling van openbare orde is en rechtstreeks toepassing vindt in het intern Belgisch recht, volgt dat de overheid die een gezinshereniging weigert wegens redenen van openbare orde, dient na te gaan of de noodzaak om in een democratische samenleving de openbare orde, de veiligheid, enz. te beschermen door de gezinshereniging te weigeren, opweegt tegen het door dat art. 8 gewaarborgd recht op een ongestoord gezinsleven. De overheid dient m.a.w. af te wegen of er evenredigheid bestaat tussen de motieven van de weigering van de visum en de door die beslissing veroorzaakte ontwrichting van het gezin van verzoeker.

Hieruit volgt, in acht genomen de motiveringsplicht die door art. 62 Vreemdelingenwet wordt opgelegd, dat uit de motieven zelf van de beslissing moet blijken of die afweging is geschied.

- R.v.St. nr. 27.810, 9 april 1987, Arr. R.v.St 1987, z.p.; R.A.C.E. 1987, z.p.; , T.B.P. 1988 (verkort), 374;

- R.v.St. nr. 26.932, 25 september 1986, Pas. 1990, IV, 16; , T.B.P. 1987 (verkort), 638;

Bij het nemen van de bestreden beslissing werd geen afweging gemaakt tussen enerzijds de belangen van de overheid en de belangen van verzoeker en zijn partner anderzijds.”

2.3.2. In de nota repliceert de verwerende partij dat verzoeker het voorwerp heeft uitgemaakt van een ministerieel besluit tot terugwijzing en dat dit inhoudt dat hij niet in het Rijk mag verblijven gedurende tien jaar. Deze beslissing is definitief en de thans bestreden beslissing die zich beperkt tot de vaststelling dat verzoeker niet op het Belgische grondgebied mag verblijven ten gevolge van dit besluit, kan bezwaarlijk als onevenredig bestempeld worden.

2.3.3. De Raad verwijst naar de bespreking van het tweede middel waarin reeds werd vastgesteld dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel bevat en dat de omstandigheid dat verzoeker niet mag verblijven op het grondgebied van het Rijk, een gevolg is van het ministerieel besluit tot terugwijzing van 26 mei 2003, waartegen verzoeker zijn beroepsmogelijkheden heeft uitgeput. Bij het vaststellen dat zijn huidige verblijfsaanvraag zonder voorwerp is, kon en diende bijgevolg geen afweging gemaakt te worden tussen de belangen van de overheid en die van verzoeker.

Het evenredigheidsbeginsel laat als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301). *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar het ministerieel besluit tot terugwijzing dat indertijd aan verzoeker ter kennis werd gebracht. Dit motief steunt op een correcte feitenvinding en het is niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de staatssecretaris om de verblijfsaanvraag zonder voorwerp te verklaren, gelet op het verbod voor verzoeker om gedurende tien jaar het grondgebied te betreden.

Het derde middel is, in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien november tweeduizend en elf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET